

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 1. Mirabilia in mundi creatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

§. I. *Mirabilia in mundi Creatione.*I.
Mundi cre-
atio.Lib. 4. de
Sacram. c.4.
a Gene. 5 16

”

”

b Psa. 148 5.

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

”

P R I M V M in initio mundi ostendit magnus noster **D E V S** suam omnipotentiam : quòd solo verbo ex nihilo fecerit cælum & terram ; & reliqua, quæ vacuum hoc repleuerunt. Cur ergò non poterit eodem verbo suo facere, quod de hoc Diuino sacramento confitemur ? Perpendit huius rationis vim mirificè S. Ambros. dicens. Sermo Christi hoc conficit Sacramentum. Quis sermo Christi? nempe is, quo facta sunt omnia, a *Iussit Dominus, & factum est cælum; iussit Dominus & facta est terra; iussit Dominus, & facta sunt maria; iussit Dominus, & omnis creatura generata est.* Vides ergò quàm operatorius sit sermo Christi? si ergò tanta vis est in sermone Domini Iesu, vt inciperent esse, quæ non erant; quantò magis operatorius est, vt sint quæ erant; & in aliud commutentur: Cælum non erat, mare non erat, terra non erat. Sed audi dicentem: b *Ipsè dixit, & facta sunt; ipse mandauit, & creata sunt.* Ergò etsi non erat corpus Christi ante consecrationem, sed post consecrationem, dico tibi, quod iam est corpus Christi. Ipse dixit, & factum est; ipse mandauit, & creatum est. Hæc S. Ambros. Quibus addendum, quòd eodem ipso tempore, quo res omnes ex nihilo creando, **D E V S** omnipotentiam suam manifestauit; simul etiam suam ostendit immensitatem, qua in ijsdem ipsis Creaturis ipsemet esse cæpit. nam idē ipse immensus Dominus, qui à sua aternitate fuit in se ipso: cæpit, si ita loqui licet, expandere, & extendere se extra se ipsum, implendo ipsum cælum, terram, & omnia quæ in eis sunt, nullo vacuo aut inani relicto: in quo ipse non esset per essentiam, præsentiam, & potentiam præsentissimus, realiter scilicet, ac verè in suis omnib. creaturis intimè existens; ostendens etiam in hoc, quàm illas diligit. Quid ergò mirum, quòd idemmet **D E V S**, factus pro nobis homo, qui in se ipso quasi contractus, & ad solam vnã humanitatem angustatus quodammodo erat, voluerit se extra seipsum effundere; suaque omnipotentia modum quendam immensitatis ostendere, assistendo hominibus, seipsum illis coniungendo, & ad illorum intima penetrando: vt ex hoc illi aduertant, eius in se amorem & bonum, quod illis communicare desiderat? Si verbū quod exit ex ore tuo, cum sit reuera corporale, & non nisi vnum, ita effunditur & penetrat aures mille hominū, illud percipientium: quid magnum est, si Dei verbum caro factum, etiamsi vnicus tantum sit Christus, ad multos homines intrare, & cum eis vnire se possit. Est enim verbum omnipotens, & Maiestatis immensa; ideoque quod mandat, fit; & quod iubet, executioni mandatur. Et quemadmodum facere potest, vt sit Creatura, quæ non erat; & vt non sit, quæ erat: ita potest eam permutare, sicut vult, vt eam, & per eam ingredi possit pro libitu suo.

C O N I T E oculos tuos ad reliqua, quæ fecit ipse in mundi exordio: &

intel-

intelliges, quàm sit possibile, quod in Sanctissimo hoc Sacramento geritur: modò oculos habeas puros, cœlestique lumine ad ea benè cognoscenda illustratos. Non enim absq; mysterio est, quod primo die dixerit DEVS: *c fua lux: & facta est lux: & dixit sic lucem à tenebris. appellavitq; lucem diem, & tenebras noctem.* Hoc enim nobis significare voluit, quod sicut cœlo & terra, quæ creauerat, non potuissimus frui, nisi lucem statim creasset, qua ea videre & cognoscere possimus: Ita supernis diuinitatis & humanitatis Christi mysterijs, & operibus, quæ fecit, gaudere, & frui non possumus, nisi lucē ille in intellectu nostro creet, qua illa credamus, & cognoscamus. d *Vanum*, inquit Dauid, *est vobis an e lucem surgere.* sine qua nec laborare quis potest, nec vile quid agere. Hac luce incipiunt fideles ab infidelibus; iustique à peccatoribus diuicerni. Illi enim sunt filij lucis, hi tenebrarum; illi in die ambulant, hi impingunt de nocte illi hac luce credunt, quòd Christus DEVS noster sit Omnipotens, ad conuertendum panem in Corpus suum; & vinum in suum Sanguinem: Ideoque seipso excitant, vt tanto bono oblato fruatur; alij verò *erebelles lumini*, excæcati sunt, ne id credant, nec eo frui velint. Denique hæc lux est fortissimum aliud argumentum ad veritatem diuini huius Sacramenti confirmandam: sine huiusmodi enim de cœlo delapsa luce impossibile fuisset, tot homines, qui hæctenus in Ecclesia fuerunt, sanctos, sapientes, nec passione aliqua, nec lucri alicuius intuitu ductos, sensus suos abnegare voluisse, & summa firmitate ac certitudine credidisse, quod hic panis & vinum esse videtur, non id esse; sed verum corpus & sanguinem IESU Christi. Quæ enim humanæ rationes talibus viris ad id persuadendum sufficissent, nisi fidei ipsius lumen eam veritatem eos docuisset; & ipse DEVS omnipotenti suo verbo id illis persuasisset? Vt meritò dixerit Sanctus Bernardus, diuinæ omnipotentiae miraculum esse, quòd fides cum humano intellectu coniungatur: per quam coniunctionem possumus credere, eam esse veram; siquidem solus DEVS eam potest perficere.

Ab hac itaque luce deductus, perge ad considerandum, quod reliquis diebus DEVS fecit: & videbis, si in secundo die, solo verbo suo fecit *f firmamentum*, quod tantam aquarum molem aded vnitam separaret, *aquasq; quæ erant sub firmamento, ab his quæ erant firmamentum, diuideret*: mirum non esse, quod eodem omnipotenti suo verbo in sacra ipsa hostia firmamentum ponat corporis sui cœlestis vnionem illam & connexionem diuidendo, quam panis accidentia cum sua substantia & vini, cum sua habebant. Et si visibilis hic sol radijs suis terrestres aquas in subtilissimas nubes conuertit, crassum à subtili separando: quid mirum si iustitiae Sol radijs suæ omnipotentiae crassam panis substantiam in corpus suum glorificatum, & quodammodo spirituale factum, conuertat, in gratiam, & magnam

c Genes. 1. 3
Lux terram
& mentem
nostram il-
lustrat.

d Psal. 126 2

Iob. 14. 13

Fides maiorem.

Serm. 3. in
Vigil. Nati.

3.
f Gen. 16.
Sacramen-
tum est fir-
mamentum.

lumentis vnitatem : separaudo pretiosum eius à vili , & spirituale à carnali?

4.

Quid autem de ijs, quæ DEVS tertio die fecit, dicemus, in quo partem aridæ terræ in plantarum multitudinem conuertit, ad viuentium alimentum? Et eodem die formauit Dominus DEVS in ipsa terra paradysum voluptatis, in quo creaturus erat hominem? eius terræ particulam conuertit in arborem vitæ, quæ in medio erat paradisi, vt fructus eius immortalẽ homini vitam impartiretur. Quid ergo mirum erit, si magnus idem DEVS substantiam panis in hanc vitæ arborem, Christum IESVM, conuertat: vt sit nutrimentum & aterna vita comedentis? non erat rationi consonum, quod Ecclesia paradysus careret sua arbore vitæ, ad suorum filiorum alimentum ac delicias; nec impossibile erat, alimentum corporale, & ordinarium hominum, panem scilicet, conuerti prodigiosè in arborem vitæ, quæ nutrimentum esset spirituale, & ordinarium iustorum.

S. Sacramentum est Arbor Vitæ.

5.

SED vltius adhuc Dei Omnipotentia progreditur in his naturalibus conuersionibus. Nam solo suo verbo partem *aquarum* conuertit in *pisces & aues*; partem verò *terra* in varia terrestria *animalia*; & ex parte aliqua *limi* formauit corpus *Adami*, & *inspirauit in faciem eius spiritaculum vitæ*: ex cuius *costa* edificauit corpus *Euæ*: quis igitur negauerit posse Deum, vt Sanctus Ambrosius ait, ex eo quod panis erat, facere corpus Christi? si enim verbum Dei potuit facere in momento, quod semina in multis mensibus & annis faciunt, & ex terra particula, aut aqua absque semine formare potuit perfectissima corpora: etiam nunc poterit panem in perfectissimum Saluatoris corpus conuertere: non quod tunc primum esse incipiat, quod non erat, sed quod substantiæ panis succedat sub eius accidentibus. Et, vt ait Sanctus Chrysostomus, quemadmodum verbum illud, quod in principio mundi dixit DEVS: *increscite & multiplicabimini, & replete terram*; semel tantum ab ipso Deo prolatum, suum hucusque retinet effectum, concurrente naturâ ad rerum omnium generationem: Ita etiã verbũ illud CHRISTI Domini: *Hoc est corpus meum*; quãuis semel tantum ab ipso prolatum, in hodiernum vsque diem, & ad finem vsque mundi Ecclesiam replet diuino hoc Sacrificio & Sacramento; accedente tamen Sacerdotis consecratione, qua verbum illud Christi in eius virtute repetit.

g gen. 1. 20.
24.
h Cep. 2. 7.
21.

Lib. 4. de
Sacram. c. 4.
S. Thom. 3.
p. q. 75. a. 8.

Homil. de
Prodi. Iu
da.
i Gene. 1. 28.
Ex elemẽ
tis format
Deus cor
pora.

§. 2. Mirabilia veteris Legis.

PERGAMVS ad mirabilia & stupenda Legis veteris, ex quibus valdè credibile fiet, quod Noua de hoc diuino Sacramento testatur.

Quo